

calcografia (versió infantil)

Sabíeu que dues paraules es poden enamorar? I que fins i tot es poden casar? Doncs sí. Segur que tots recordareu el cas de la senyora esma i del senyor perdut. Aquesta fóra però una història de desorientats i de perdedors. Per això la història d'amor que ara us contaré és la que protagonitzaren la més fresca i pura de totes les paraules, aquella que és font de vida, i el més valerós i fort dels mots.

Perquè, com ja haureu endevinat, en **fort** era el més fort d'entre els mots forts. En **fort** havia nascut a la comarca de la plana blanca. Ell, que ja de petit era molt llest, va prendre consciència de si mateix molt aviat, tot just a la segona paraula. I de seguida el van dur a l'escola (com a tothom, és clar). Allà aprenqué el primer que ha d'aprendre qualsevol paraula inexperta que vulgui fer-se un lloc en el (con)text que li hagi tocat viure. Va estudiar les dimensions on es movia, va estudiar laminografia i planxologia i va aprendre de motlles i lletres. Va investigar el cel i va saber llegir els núvols aquells dels grisos metal·litzats o de les tintes negres. Així fou com en **fort** va conèixer els límits. I així va ser com, apresada la tècnica de la calcografia, va graduar-se i abandonà la seva primera línia de vida.

I de seguida la va veure per primer cop. Allà, embellida i apostrofada, tan fresca que semblava acabada de néixer, ben arrecerada entre comes i eles estilitzades. I una suau remor, desconeguda fins ara, omplí com una estranya presència el seu encara tendre cor d'or. *Aigua, aigua*, oh bella paraula repetia des d'aquell moment el seu assedegat amor, mentre jeia encara als braços quasi-materns d'aquella dama aunada arribada de ponents imposants. Però no, ara no es podia quedar aquí, en aquesta posició afortunada. Ell, que era tan fort, havia de significar el seu nom. S'havia enamorat d'una magnífica paraula i ara no la volia deixar escapar.

I dit i fet. Va saltar a la tercera línia per agafar el transport gratuït, el qual naturalment li va ser cedit de bon grat. I així va recórrer la línia fins que arribà a l'estació-lletra d'enllaç. Va commutar al tren de la línia quatre i s'assegué confortable entre un mot molt cònic (el va fer riure molt) i una dama anglesa de bella paraula que li serviria de taula i amb qui compartiria la te i unes pastes. I, mirant per la finestra, observà complagut la vall i el riu blanc per on lliscava l'esperit de la seva estimada (si agafeu un retolador blau i aneu seguint en **fort** línia a línia pel text dels grans, veureu el riu per on llisca l'esperit de l'*aigua*).

I en ella pensava quan, ja a la línia número cinc, li va semblar veure-la de reüll. Era viva i això l'emocionà, fins al punt que la inicial de la bella dama s'interposà entre el seu cos i la seva ment, i va fer que es despertés en ell el desig de la unió lletral, la necessitat d'una relació íntima amb la seva paraula llargament somniada.

I aquell anhel urgent que semblava a punt de desfermar-se va dur-lo a trobar-se a la sisena línia amb una, deessa de l'atzar, bella i temptadora, fatal. Però no oblideu que en **fort** era fort. Era coratjós i volia conduir el timó de la seva pròpia nau. I ell no en volia una de qualsevol. Per això va superar la prova i va decidir lliurar-se al seu destí i deixar aquella que no era la seva anhelada i líquida dama. Va caminar i va caminar i va arribar fins a espais on no havia arribat mai abans. Va arribar allà on va haver de decidir entre progrés i retrocés, entre avançar o abandonar, entre el sí i el no. I mentre s'ocupava a meditar en el no rebé estranyes notificacions, com pensaments que el travessaren i que el portaren a mirar el buit de lletres que s'estenia immaculat fins als darrers confins de la plana en blanc que tenia al davant.

Més que això, es digué en **fort**. Sí, hi ha d'haver-hi més que això. Molt més que això d'aquí. Perquè sinó això d'aquí no tindria sentit. Va mirar amunt i no va veure res (és clar, en **fort** no podia veure els vostres ulls llegint aquestes línies, però hom hauria dit que els intuïa). Per què m'hauria d'haver esforçat si més enllà ja no hi hagués res? va seguir pensant. Per què tot això d'aquí si ara no pogués arribar a assolir el meu fi? En aquestes estava quan una rara atracció, amb pe de poderosa, li cedí un privilegiat lloc a la vuitena línia des d'on va poder llucar paraules juntes que feren palesa la necessitat d'un darrer salt a l'últim espai buit de l'última línia, aquella novena i darrera ratlla imprescindible perquè en **fort** pogués trobar el sentit de la seva existència i, finalment, ajuntar-se amb la seva estimada dama d'*aigua*.

I així fou com la senyora *aigua* i el senyor **fort** es conegueren i es casaren (no em feu explicar com va anar la seva primera trobada, doncs això pertany a la seva intimitat i no m'estaria bé de contar-vos-ho), i visqueren llargament als olims dels diccionaris (encara avui en dia us rebran amablement i contents si mai us decidiu a visitar-los). I els *aiguafort* foren feliços i tingueren una llarga descendència, tota amb aquella graciosa essa a la cua i tots dedicats naturalment a l'ofici familiar, la calcografia.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, d'un conte en sortiren dos.